

hová lettek a hálóból a csillagok

Minden csendes volt, nem mozgott a világ.

Két könyvet húzott elő zsebéből a kapitány, szép halak úsztak bennük ide és oda; ezt a két könyvet a feje alá tette, betakarozott a halászhálójával, a pipáját a hídfőn strázsáló kőoroszlánok szájába dugta, s így szólt:

– Szervusz világ, vetett ágy!

Aludni próbált, de nem jött álom a szemére, nézte hát a kőoroszlánokat innen, aztán onnan.

A kőoroszlánok szoborból voltak, és ásítósra tátották a szájukat.

– Ti, szegények, hát ti sem tudtok aludni? Várjatok csak, hadd mutassak valamit nektek!

Fogta a halászhálóját, és kivetette a folyóra.

A folyó vastag sötétjén csillagok lebegtek, mintha apró éjszakai fürdőzők lennének arany fürdőbugyogóban. Ott csillogtak, valahányszor hullámot lökött a víz.

– Nézzétek csak, kedves oroszlánok, a bűvészmutatványomat: bevetem a hálót a folyóba, alámerül, és amikor kihúzom, na, mi lesz benne? Ugye, azt mondjátok, „sok csillag lesz benne, kapitány uram”? Lássuk csak! – mondta hunyorogva, a pipáját szája sarkába lökve a kapitány.

– Hahaha-hahaha, na, gyertek csak ide, ti csillagok, éjszakai csepcselők, ti aranybugyogósok, hálóval mindent kiszedek én, ki én a halat, a hínárt, a Duna alját és tetejét! Hóó-rukk! Hóó-rukk! – rugaskodott neki, és húzta, húzta a hálót.

A háló üresen hullott a hídra, hozta a semmit.

Egy szem csillag sem volt benne.

– Naaa, mit szóltok, kedves oroszlánok, hová lettek a hálóból a csillagok? Ez az én nagy kérdésem. Amelyikőtök megválaszolja, annak odaadom egy napra a narancssárga halamat.

Az oroszlánok semmit sem szóltak, jól tudtak hallgatni, csak ásítottak tovább.

